

SUZANNE VERMEER

Sneeuwengelen

deel 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Jennifer observeerde hem bij binnenkomst zoals ze bij al haar cliënten deed. Kwam iemand overdreven joviaal binnen, angstig of nerveus? Uit die eerste minuten kon ze veel nuttige informatie halen, wat kon bijdragen aan een gerichte behandeling. Aan de hand van de houding van de cliënt bepaalde ze de hare. Dan wist ze of ze iemand gerust moest stellen met een vaste kalme stem, of dat het beter was haar stemgeluid iets omhoog te brengen en enthousiast te doen. Het eerste contact legde een belangrijk fundament voor wat een langdurige vertrouwensrelatie moest worden en was, in die zin, cruciaal.

Angstig, joviaal of nerveus was niet van toepassing op de man die zojuist haar spreekkamer binnen was gelopen. Hij was eerder breekbaar, alsof hij in duizend stukjes uiteen zou vallen als je alleen maar naar hem wees. Ze bekeek zijn licht gebogen schouders die de hele wereld leken te dragen. Zijn handen waren diep weggestopt in de zakken van zijn grijze hoodie. Luuk droeg een zwarte joggingbroek en opvallend witte gympen. Hij was lang, bijna een kop groter dan zij. Ze volgde zijn ogen die even ble-

ven hangen op de twee ivoorkleurige fauteuils.

‘Geen ligbank?’ Hij keek haar niet aan tijdens het stellen van zijn vraag. Zijn ogen dwaalden alweer verder door de kamer terwijl hij wachtte op haar antwoord.

‘Geen ligbank,’ antwoordde ze. ‘Ik verwacht een actieve houding van mijn cliënten als ik met hen aan het werk ben.’

Hij plofte neer in de fauteuil die het dichtst bij het raam stond. Haar stoel. Hij zakte volledig onderuit, alsof rechtop zitten al een te grote opgave was. Een streep zonlicht viel naar binnen en schampte zijn bleke gezicht. De gouden gloed op zijn pas gewassen blonde haar gaf hem iets engelachtigs.

‘Is dit actief genoeg?’ Voor het eerst keek hij haar aan. De blik in zijn lichtgroene ogen kreeg iets opstandigs. Dat was goed. Ondanks zijn uitgebluste houding zat er toch nog wel wat pit in. Ze keek terug en probeerde zijn blik zo lang mogelijk vast te houden. Oogcontact om vertrouwen te winnen.

‘Je zit in mijn stoel. Zou je in de andere plaats willen nemen?’ vroeg ze vriendelijk.

‘Ik zit niet graag met mijn rug naar een deur. Ik wil altijd kunnen zien wie er binnenkomt.’

‘Er komt hier niemand binnen.’

‘Dat kun je nooit zeker weten.’

‘Waarom vind je het erg als er iemand binnen zou komen?’

‘Ik hou niet van confrontaties.’

‘Niet elke ontmoeting hoeft meteen tot een confrontatie te leiden.’

‘Bij mij wel. Ze moeten mij altijd hebben.’ Slachtofferrol en controlfreak noteerde Jennifer in haar hoofd.

‘Ik denk toch dat het goed is als je daar gaat zitten. Ik hou de deur wel voor je in de gaten.’ Ze wees naar de stoel waar ze hem in wilde hebben en bleef hem onverminderd aankijken. Uiteindelijk sloeg hij zijn ogen neer en stak zijn handen in de lucht.

‘Oké, jij wint.’

‘Dit heeft niks met winnen te maken. Het is een stukje therapie; in plaats van voor je angsten weg te lopen, leer je om erdoorheen te gaan. Het leven is een stuk relaxter als je niet de hele tijd achterom hoeft te kijken.’

Hij stond op en nam plaats in de stoel die voor cliënten bestemd was. Jennifer liep naar haar eigen stoel. De stof van haar strakke spijkerbroek schuurde stroef langs haar slanke benen toen ze tegenover Luuk ging zitten. Ze streek een pluk lang zwart haar uit haar ge-

zicht en pakte haar schrijfblok op dat op de tafel voor haar lag. Haar witte blouse met korte mouwen plakte aan haar rug. Ze moest het toch nog eens met haar baas over een airco hebben. De zomerse broeierigheid van de laatste dagen was vol naar binnen geslagen. Een verfrissende bui zou welkom zijn.

Ze noteerde vlug een paar steekwoorden en keek weer naar de man tegenover haar. Hij zat te draaien op zijn stoel en keek herhaaldelijk achterom. Jennifer liep naar de deur en draaide hem op slot. 'Nu kan er echt niemand meer binnenkomen.' Ze zag Luuk zichtbaar ontspannen.

Jennifer pakte de kookwekker die op haar bureau stond en zette hem op vijfenveertig minuten. 'Zullen we maar beginnen? De tijd loopt.' Hij staarde voor zich uit en reageerde niet. Ze moest zijn aandacht weer zien te vangen. 'Hadden we eigenlijk al een officieel voorstelrondje gedaan? Ik ben Jennifer Hoogland.'

'Luuk Wessels.'

'Probeer me eens aan te kijken als je tegen me praat, Luuk.'

Hij verplaatste zijn blik van de vloer naar de felgekleurde tissuedoos.

'Dat is lastig voor je, hè? Ogen van mensen

kunnen ook heel intimiderend zijn.’ Jennifer praatte zachtjes. Luuk verlegde zijn focus naar haar korte zwarte enkellaarsjes. Jennifer drukte haar hakken stevig in het camelkleurige kledingstuk.

‘Zullen we het om te beginnen eens hebben over de doelen die je jezelf wilt stellen met deze therapie? Waar wil je samen met mij aan werken?’ Ze benadrukte het woord ‘samen’ in de hoop dat het Luuk tot steun zou zijn. Hij hoefde het niet alleen te doen. Jennifer hield op met praten, wat hem de kans gaf om te reageren. Het bleef in eerste instantie stil, maar stilte werkt uiteindelijk bij iedereen omdat het zo ongemakkelijk aanvoelt. Laat een stilte vallen en mensen beginnen uiteindelijk vanzelf te praten. Onverstoorbaar hield ze haar mond.

De kookwekker tikte kostbare minuten weg en Luuk bleef zwijgen. Ze observeerde hem. Hij was volledig in zichzelf gekeerd. Dichtgeklapt. Had ze hem toch in haar stoel moeten laten zitten om het ijs wat te breken? Ze wuifde haar twijfel meteen weg. Nee. Als cliënten gingen bepalen wat er in haar spreekkamer gebeurde, dan was het einde zoek. Ze wist zeker dat hij zou gaan praten, uiteindelijk deden ze dat allemaal. Iedereen die hier kwam, deed dat

uit een behoefte aan persoonlijke aandacht. Ze waren stuk voor stuk op zoek naar iemand die een luisterend oor bood en die hen het hele consult lang het middelpunt liet zijn. Dat zou bij Luuk niet anders zijn. Hij had waarschijnlijk alleen wat meer tijd nodig voordat hij zich voor haar open durfde te stellen.

Tien minuten waren er inmiddels verstreken. Minuten waarin Jennifer dacht aan haar vriendin Daphne. Dit jaar was het vijf jaar geleden dat ze was gestorven aan uitgezaaide huidkanker. Daphne was geobsedeerd geweest door bruin worden en had zich om die reden nooit ingesmeerd met zonnebrand. Dat had ze met haar leven moeten bekopen. Daphne maakte net als zijzelf deel uit van een vriendinnengroep die elkaar al ruim vijftien jaar kenden. 'De Sneeuwengelen', noemden ze zichzelf, omdat ze jaarlijks gezamenlijk op wintersport gingen. Daphne, Tanja, Lisa, Zoë, Esmee en Jennifer zelf. Bij de gedachte aan Esmee kreeg Jennifer een brok in haar keel. Ook zij was ernstig ziek. Twee maanden geleden had ze meegedaan aan het bevolkingsonderzoek naar baarmoederhalskanker en tot ieders verbazing was het foute boel geweest. Vijfendertig en in de bloei van je leven zijn,

was geen garantie dat je gevrijwaard was van deze vreselijke ziekte. Jennifer hoopte dat Esmee op tijd hersteld zou zijn om in november mee te kunnen naar Lapland. Aan andere mogelijkheden wilde ze nog niet denken. Esmee ging niet dood en zou gewoon mee op reis gaan. Een reis die in het teken zou staan van het herdenken van Daphne en het ophalen van herinneringen.

Luuks rustige ademhaling versnelde en Jennifer was meteen alert. Over zijn wangen liepen een paar tranen. Hij hilde zonder geluid. Hij boog zich voorover en trok met een gecontroleerd gebaar een tissue uit de doos. Luidruchtig snoot hij zijn neus en stopte in elkaar gepropte tissue in zijn broekzak. Vouwde zijn handen en legde ze op zijn buik. Weer die gesloten houding, nog steeds geen oogcontact. Weer tikte de klok vijf minuten weg. Het geluid leek met elke tik harder te worden en werd steeds meer een ongemakkelijke onderbreking van de stilte. Luuk kuchte zonder zijn hand voor zijn mond te houden en trok het schrijfblok naar zich toe. Met de blauwe pen die op tafel lag schreef hij er iets op. Jennifer hoorde de pen krassen op het papier. Het riep bij haar de associatie op van nagels over een krijtbord. Daarna

legde hij het blok in de dossiermap die ook op tafel lag en sloeg hem resoluut dicht. Jennifer kon de luchtstroom die ontsnapte toen de kaften tegen elkaar aan klaptten bijna voelen. De pen legde hij kaarsrecht naast de map. ‘Tot volgende week,’ mompelde hij terwijl hij opstond, waarop hij wegliep zonder om te kijken. Hij draaide het slot om en glipte de kamer uit. Zachtjes sloot hij de deur achter zich en liet haar beduusd achter. Ze twijfelde of ze hem achterna moest gaan, maar besloot dat niet te doen. Het was zijn keus om eerder te vertrekken.

Het liefst trok ze het schrijfblok meteen naar zich toe om te zien wat hij erin had geschreven, maar ze beheerste zich. Stel dat hij ineens toch zou besluiten om terug te keren. Ze bleef zitten tot vijf minuten voor het einde van het consult. Toen sloeg ze het schrijfblok open. Op het eerste vel stonden haar eigen steekwoorden. Ze ging naar de volgende pagina. Een eenzame zin stond op het verder witte vel: Sorry, ik ben niet zo’n prater.

Jennifer bestudeerde het handschrift en analyseerde het globaal. Kleine, rechte letters en behoorlijk wat witruimte tussen de woorden. In zichzelf gekeerd, einzelgänger, kan niet

goed bij zijn gevoel en gedraagt zich daardoor waarschijnlijk de ene keer onverschillig en de andere keer sociaal wenselijk, waren de eerste eigenschappen die bij haar opkwamen aan de hand van zijn handschrift. Luuk dacht vast dat dit consult niet veel had opgeleverd, maar door die ene zin was hij voor haar niet langer een onbeschreven blad.

2

‘Zoë?’

Stilte.

‘Zoë!’

Twee ongeduldig knippende vingers voor haar neus haalden haar weer terug naar de werkelijkheid.

‘Huh? Wat?’

‘Waar zit je met je gedachten?’ Zoë de Rooy keek haar baas wazig aan.

‘Laat maar, ik wil het niet eens weten. Maar voor de goede orde, het is nog twee dagen tot het weekend en ik wil volledige inzet van mijn personeel. Dromen doe je thuis maar.’ Hij gooide een briefje op haar bureau. ‘Zet dit in mijn agenda, wil je?’